

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **F. O.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5 - Smíchov, o žalobě vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Ad 32/2013, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 4. 11. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 7. 11. 2013, se žalobce, dále i „navrhovatel“ domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). V návrhu uvedl, že v jím vyvolaném soudním řízení jsou průtahy zaviněné postupem soudu. Žádá, aby o jeho návrhu již soud rozhodl.

[2] Krajský soud podal k navrhovatelově žádosti vyjádření; zdůraznil, že bez vyjádření žalované a správního spisu (ač opakovaně vyžadovaného) nemůže ve věci rozhodnout.

[3] Z předloženého soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že se v záhlaví označený žalobce domáhal žalobou ze dne 23. 11. 2012, podanou Městskému soudu v Praze, zápočtu doby pojištění a doplacení starobního důchodu. Městský soud usnesením ze dne 4. 1. 2013 postoupil usnesením věc k vyřízení místně příslušnému Krajskému soudu v Brně. Proti usnesení o postoupení věci podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 3. 2013, sp. zn. 4 As 10/2013. Městský soud poté přípisem ze dne 10. 6. 2013 věc zaslal Krajskému soudu v Brně. Usnesením ze dne 2. 7. 2013 soud vyzval žalobce k doplnění jeho podání o základní náležitosti a určil mu k tomuto postupu lhůtu. Přípisem z téhož dne soud poučil žalobce o složení rozhodujícího senátu a možnosti namítat podjatost rozhodujících soudců. Po částečném vyhovění výzvě soudu (reakcí žalobce ze dne 17. 7. 2013) soud usnesením ze dne 23. 7. 2013 vyzval žalobce k doplnění zde specifikovaných náležitostí jeho žaloby. Poté přípisem ze dne 22. 8. 2013 soud zaslal žalované na vědomí žalobcovu žalobu a vyzval ji, aby soudu předložila správní spis současně s vyjádřením

k žalobě a poučil ji o složení rozhodujícího senátu a možnosti namítat podjatost těchto osob. Obsahem soudního spisu je dále urgence ze dne 4. 10. 2013, jíž soud upomíná žalovanou o předložení správního spisu. V reakci žalovaná soudu sdělila (přípisem ze dne 16. 10. 2013), že správní spis se dosud nachází u Městského soudu v Praze, který projednává další žalobcovu žalobu. Toto vyjádření žalované krajský soud přeposlal na vědomí žalobci přípisem ze dne 29. 10. 2013. Obsahem soudního spisu je dále žádost žalobce (soudu doručená dne 4. 11. 2013) o rozhodnutí jeho věci.

[4] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

[7] Krajský soud je dle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se zřejmě (dle přesvědčení navrhovatele) jedná o žalobu, namítající nečinnost žalovaného; mohlo by se tak jednat o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se naopak věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu